

7 februarie 2013. Un bătrân a mers pe jos prin vremea de februarie, pe străzile care străbăteau o mare parte a orașului... pentru a vorbi cu cineva care credea el că poate să îi dea o speranță. Acel cineva era ocupat cu o acțiune care nu putea să fie întreruptă. Dar el, bătrânul, a revenit peste câteva ore, când deja putea să discute 5 minute. A început să povestească despre doi stejari. Plantați în urmă cu 4 sau 5 decenii, când copiii lui erau mici. De atunci, cei doi stejari cresc în grădina lui, o fâșie din fosta luncă inundabilă a Tisei, un teren de câteva sute de metri lungime și lat de 12 m, una din fâșiile de câmp deschis pe care se cultivă mai ales porumb, la marginea unui oraș european. Vecinii, 3 la număr, vor să taie stejarii. Copacii fac umbră dincolo de proprietatea bătrânului, adică umbra lor iese din fâșia de 12 metri lățime. Iar bătrânul, pe care de altfel îl cunosc de când eram copil, acum se luptă pentru viața celor 2 stejari. Atâta poate el, în situația lui. Să apere cei doi stejari de pe propria lui proprietate. Incredibil ce lupte trebuie date pentru a proteja naturalul în frumoasa noastră Uniune Europeană.

15 decembrie 2011. Am întâlnit pe stradă un om bătrân și simplu, pe care îl cunosc de multă vreme. Avea întotdeauna o iubire față de natură, atât de sinceră cum cei din trecutul arhaic al Maramureșului o puteau avea. Iubea poeziile, natura, iubea să trăiască.... deși viața nu a avut prea multă milă de el. Mă uit la ochii lui limpezi, și ascult frazele simple și la obiect. Îmi zice că hrănește păsările sălbatice... în livadă, prin curte... le pune de mâncare pentru zilele friguroase de iarnă. A observat în ultimii ani că de-abia mai vin la mâncare ciocănitorele... când și când mai vine în vizită câte una. Să se fi redus atât de dramatic numărul lor? Este oare din cauza că în "silvicultura modernă" în păduri sunt tăiați arborii bătrâni, cu scorburi, în care ciocănitorele își pot săpa cuiburi în care să își crească puii? Luptă silvicultura contra sanitarului pădurii? Îmi zice că demult nu a mai urcat pe dealuri, către munte.. că nu mai are putere. Dar că îi spunea cineva că este devastată pădurea de tăieri, că animalele sălbatice sunt împușcate... rar se mai vede ceva.

În schimb mai iese bătrânul pe malul Izei, în Grădina Morii: "Nu mai recunosc orașul nostru iubit. Unde sunt arborii monumentali de altă dată? În urmă cu două luni m-am plimbat și am mai găsit o cioată de la un uriaș și bătrân frasin... îl știam, era puternic și sănătos, nu avea nici măcar o scorbura, dar l-au tăiat. Am vrut să îi număr inelele anuale de creștere... dar apoi am decis să nu o mai fac. Vroiam să depun o plângere la poliția ecologică dar mă gândesc să nu râdă de mine și să mor acolo. Știam pe cineva de care au râs când a vrut să oprească tăierea arborilor, încă înainte de 1989, și a murit de față cu comisia. Dar nu Omul distruge Natura, Omul o iubește. Doar diavolul o distruge."

Martin Luther King a zis: "In the End, we will remember not the words of our enemies, but the silence of our friends." "În Cele din Urmă nu ne vom aminti de cuvintele dușmanilor, ci de tăcerea prietenilor noștri." Cei care credeți că bătrânul care se luptă pentru viața stejarilor lui, merită să primească susținerea Oamenilor, treceți ideile voastre mai jos. În rest, rămâne

Doi stejari

Scris de dr. Peter Lengyel

Joi, 07 Februarie 2013 17:34 - Ultima actualizare Joi, 27 Iunie 2013 13:33

tăcerea.

AUTOR: ©

[dr. Peter Lengyel](#)